Ч. 71 Четвер 30 марця (11 цьвітня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Японьска політика.

Межи Хіною а Японом ведуть ся тепер переговори в справі заключеня мира і мабуть увінчають ся добрим успіхом. Замах на хіньского посла Лї-Гунґ-Чанґа не лиш не перешкодив веденю дальших переговорів, але ще може й вийшов в їх користь, позаяк правительство японьске в виду сего незвичайного факту виділось морально спонуканим не робити великих трудностий. Тимчасом Лї Гунґ-Чанґ подужав і переговори ведуть ся успішно дальше. Як звістно, постановили обі воюючі сторони застановити дальші кроки воєнні аж до дня 20 с. м. До того часу може й удасть ся заключити мир. Під якими услівями мав би бути той мир заключений, доси на певно не можна сказати, бо анї не звістно докладно, чого жадають Японцї, анї не знати, що дають Хінцї. То єсть лиш річ певна, що Хіна буде мусїла заплатити велику суму відшкодованя воєнного і відступити Японови деякі свої посїлости, в першім рядї острови, котрі по части вже нинї заняли Японцї, як н. пр. так звані острови Пескадорес, а відтак ще й остров Формозу, на котрий Японцї мають вже від давна велику охоту. Чи з инших земель своїх відступить що Хіна Японови, от хоч би й ті области, які нинї фактично знаходять ся в посїданю Японців, о тім можна сумнївати ся. На то не згодились би анї сама Хіна, анї найбільше інтересовані держави европейскі. Але о скілько можна вже тепер предвидїти напрям японьскої полїтики, то Японцям і не ходить о то, щоби відорвати від Хіни значні обшари землї, котрі прийшлось би не лиш з великим трудом адмініструвати, але через котрі можна би ще й увійти в небезпечний конфлікт з державами европейскими як Анґлїєю і Росиєю, а головно з сею послїдною.

О скілько доси видко, то Японцї не думають навіть задержати в своїх руках Кореї, в котрій суть тепер фактично панами; їм ходить головно о то, щоби з сего краю, доси зависимого від Хіни, утворити окрему самостійну державу, державу добре зорґанїзовану як під взглядом адміністрацийним так і войсковим, котра би станула клином поміж тими державами, котрі найбільше загрожують інтересам Япону. А до сих держав належить передовсїм Росия, котрої посїлости сягають на всходї аж під саму Манджурию та Корею, а котра своїм островом, Сахалїном, стоїть в безпосереднім сусїдстві з Японом. Росия мала також велику охоту забрати хоч би й цїлу Корею, а лиш недостача її сил воєнних на далекім всходї і важнїйші справи в Европі станули тому на перешкодї. В послїдних часах старалась она заняти в Кореї бодай яке небудь догідне місто портове, де могла би лїпше умістити свою воєнну флоту як у Владивостоцї. Ставши раз кріпше в Кореї могла би она поволи взяти цїлий край в свою власть, що було би великим ударом для японьских інтересів. Сама Хіна при своїм дотеперішнім станї не могла би була тому спротивити ся, анї тому перешкодити. Японцї отже старають ся о то, щоби з Кореї зробити самостійну державу і єсть річ майже певна, що по заключеню мира межи Хіною і Японом полїтична карта Азиї змінить ся бодай о стілько, що Корея стане на нїй яко окрема держава. Корейске правительство заповідає вже тепер, що скоро лиш настане мир, то оно вишле своїх послів до всїх держав заграничних і оповістить їх, що Корея уважає ся самостійною і яко така буде лиш она заключати з тими державами угоди торговельні. Здає ся, що Японцї приготовляють вже з цїлою енерґією Корею до такого самостійного виступленя і старають ся там завести не лиш лїпшу адміністрацию але й орґанїзацию войскову, маючи головно на цїли забезпечити Корею від півночи, від Росиї. Тепер доносять іменно, що під проводом Японців орґанїзує ся корейска армія і на півночи недалеко від границї російскої уставляють ся воєнні табори, обчислені на трийцять до 35 тисячів войска.

Крім того в пограничних горах укріпляють ся також всї важнїйші вивози. Ся акция стоїть очевидно в звязи зі стяганєм воєнних сил російских на далекім Всходї. Утворенє з Кореї самостійної держави і заставленє нею дороги Росиї єсть отже один напрям японьскої полїтики — на півночи.

Здаєсь, що таку саму цїль має японьска полїтика і на полудни супротив Анґлїї. Покаже ся то зовсїм ясно тогдї, коли великий остров Формоза перейде в японьскі руки. Тим способом опанують Японцї всї хіньско-японьскі води і обмежать на них вплив Анґлїї і Росиї. Не без значіня єсть той факт, що Японцї не хотїли заключати мира з Хіною через якихсь посередників, лиш безпосередно з повномочником хіньского цїсаря і єго правительства. По заключеню мира покаже ся, чи він не буде мати ще й глубшого значіня, як лиш само усуненє війни. Коли Японцям удасть ся позискати Хінців для своїх плянів, коли Хінам не лиш дасть ся приступ японьскій торговлї у себе, але схоче ще й пійти за єї приміром та завести у себе реформу відповідаючу духови нинїшних часів, то межи обома державами наста-

50

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Ах Боже, то так богато людий гине на сїй лютій ріцї! — сказала бідна женщина і зітхнула важко.

— Правда, панї, правда — потакував їй старий і з жалю кивав головою — тисячі людий гине на сїй і на других західних ріках.... але єсть також і богато злих людий. Не лиш сама ріка тягне на спід свої жертви.

— Хиба-ж і ви чули о тих страшних людех, що допускають ся тут на Місісіпі розбоїв?— спитала з великим страхом тихцем перепуджена Мрс. Еверетова — може ви знаєте щось більше о них?

— Я вас якось не розумію, о кім ви говорите, панї — сказав Еджворт.

— Та-ж ви може чули в Гелєнї, яке нещастє недавно тому стало ся на ріцї мому судженому? — спитала тогди Мрс. Еверетова.

— Та чув.... Мрс. Смартова розповідала менї о тім.

— Кажуть, що судно розбило ся об якийсь снаг.

— То ще найскорше може бути. — Мій Боже, та-ж то тим способом погиб вже не один лодкар.

— Але менї якось не хоче ся тому вірити — шепнула знову Мрс. Еверетова, але ще тихійше, як перед тим.

— Чому? — спитав Еджворт здивований.

— Тому, щоби Гольків ґаляр затонув природним способом — відповіла молода жінка шептаючи так само, як і перед тим — я маю страшне підозрінє і длятого їду до Вікториї, де осїв мій брат, добрий адвокат. Нехай він роздивить ся, чи не можна би тих злочинцїв вислїдити.

— А не лїпше-ж би було, як би до того взяв ся Гольків син, котрий, як я чув, так борзо продав ґрунт по помершім? — сказав на то старий — менї видить ся, що женщина не буде могла нїчого вдїяти тим злочинцям.... коли взагалї суть якісь.

— Гольк прецї не мав нїякого сина — говорила Мрс. Еверетова дальше так само тихо, як і перед тим. — Я би дала своє горло за то, що той чоловік, котрий подав ся за Гольккового сина, лиш так удавав. Я нераз говорила з бідним Гольком о єго родинї, а він не таїв ся з нїчим передомною. Ах, чи-ж то раз казав він менї, що жиє сам один на сьвітї як палець, і я лиш одна у него, з котрою він буде колись щасливий. Чей же не був би вирікав ся сина!

— Гм! — замуркотів Еджворт і споглядав через хвилю перед себе на землю — єму пригадало ся то, що єму говорив Смарт перед єго від'їздом. — Мимоволї повернув він очима в ту сторону, де стояли оба мужчини і очевидно чогось дуже пильно розмавляли з собою — гм.... коби то Том був тут. Лихо-ж бо й знає, на що казав я їхати єму наперед. Чуєш, Боб-Рой — і він обернув ся до одного із своїх веслярів, що стояв найблизше коло него, і то як-раз до того, котрий перед тим сварив ся з керманичем — як ти думаєш о тій мрацї? Та-ж ти також вже не перший раз на Місісіпі.

— Я думаю, що нам би як найскорше пристанути до берега, або бодай запустити той якор від потреби — відповів весляр чогось невдоволений. — Коли нас стрітить який пароход, то ми пропали, а не стрітить нас, то всетаки можна на певно сказати, що десь застрягнемо. Коли-б то було моє судно, то я би сказав, що серед такої мраки лїпше почути під собою місісіпский пісок, як місісіпску воду.... хоч одно і друге не конче приятне.

— Отже твоя гадка така, що коли-б мрака стала густїйша, то менї треба десь пристанути?

— Та вже ж, що така, коли ви мене о ню питаєте — сказав весляр — менї й так вже якось лячно, коли приходить ся плисти а не видко куди, а дотого ще й під проводом того злодюги — і він показав притім великим пальцем через плече позад себе на Біля.

Еджворт повернув очима за тим рухом, але перестав розмавляти з веслярем, коли побачив, що Блякфут підходить поволи до него, а відтак навіть і сїв собі коло него.

не не лиш правдивий мир але й дружба, котра колись зможе вийти дуже в некорисить тих держав европейских, що мають в Азиї свої посілости.

Допис.

З солотвиньского Підгіря.

(Пророк на „бороді". — Нужда межи Підгірянами. — Забобони. — Дороги. — В справі виключених зпід фантованя движимостий).

В Солотвині за містом есть гора звана „бородою", через котру іде дорога до Маркови і Маняви. На „бороді" стоїть груба верба, а під нею шафа привязана до неї. Се есть склеп такий, в котрім через день сидить жид або жидівка; продають хліб, булки, а купують від їдучих або ідучих в Солотвину сир, яйці, кури і т. п. На вечер розвязують шнур, склеп на плечі, тай кілька метрів через толоку взад і уже в своїй хаті. Розуміє ся, від склепу привязаного шнуром до верби не платять податку. Зараз за „бородою" есть присілок, званий „за горою" і там біліє ся кількадесять чистих передміщаньских хаток. Отже тому зо два місяці явив ся там якийсь дурисьвіт, що називав себе пророком. Проповідав, як кажуть, таки по пророчески і відправляв службу Божу, а люди йшли до него. Аж як побачив на „бороді" жандарма, що ішов також подивити ся на пророка, дав драпака і щез.

Біда з людьми що ще вірять таким пройдисьвітам. На Підгірю нарід дуже бідний, темний і забобонний. От в селі Космачи померла тамтого тиждня стара жінка, о котрій розказували, що она як лиш уродила ся, мала два зубки на переді. Селяни мали еї за відьму. Отже коли прийшло до похорону, то селяни щось по своему з нею зробили в домовині, щоби людем по смерти не шкодила, хоч сьвященик тому противив ся — робили якусь операцию, може відтяли голову або цьвяхами до дошки прибили. Оногди їздила до Космача комісия, а слідство викаже все докладно. На всякий случай факт сей сьвідчить, яка серед людий на Підгірю темнота.

Та темнота, несьвідомість законів, лихварска банда і брак почутя та милосердя зрячих братів зробили з тутешних людий якісь страшні істоти до людских неподібні. Іде собі дорогою один або кількох селян в петечинці або подертій вереті, в сорочці, на котрій більше як сотка латок, голодний і з лицем поораним від журби — іде сирота до суду, бо лихвар послідне забирае. Тут для лихварів жнива, яких на другім місци певно не знайдуть, бо нарід лагідний, добрий а при тім темний — легко на кождім кроці дае ся ошукати. Аж серце болить дивити ся на того кривдженого селянина — а наші сварять ся, та ще й за які пусті річи, за букви або які инші марниці, а нема кому заглянути в хатку бідного Гуцула, чоловіка, що марно пропадае, нема кому подати ему яку поміч! Красні наші гори замешкають колись чужі люди — лихварі — скоро всї разом, як Русини так і Поляки не возьмуть ся до ратунку, який есть конче потрібний.

Був я раз в селі Маняві, аби оглянути „Скит". На мурах тої сьвятині побачив я множество підписів туристів, що Скит оглядали, і погадав я собі: „Гай, гай! Чим то колись була Манява, а чим е тепер! І тут нарід збіднів дуже, а як чую, жид Ґарнер, що поклав ладну школу, мае еї зліцитувати враз з городом, позаяк громада не може, бо відай не мае чим ему виплатити.

У нас в Солотвинщині дороги такі, що хоч чортів ними карати; їдеш, то й добре держи ся за драбини, абись не вилетів, переїзджаючи почерез таке каміне, як у богача паска. Факту сего нїхто не заперечить, бо хто раз сюди приїде, то без нарікaня не поїде домів. Час найвисший взяти ся сего року до лїпшої господарки дорогової.

На закінченю прошу ще взяти під розвагу, чи не можна би в дорозї законодавства зарадити в таких справах: Селянин винен лихвареви 50 кр. і не може віддати; лихвар позивае, суд робить ему справу і приходить до фантованя. А що одної корови, одної подушки, одної сокири і т. д. після закона з 1887 р. не вільно фантувати, то лихвар й не бере але дочисляе до тих 50 кр. кошти і інтабулює ся на ґрунті. (Певно, що таку справу можна би залагодити в дорозї законодавства, навіть не зміняючи закона о фантованю; треба би лиш постановити, від якої висоти довгу можна той довг інтабулювати. *Ред.).*

Мирослав Підгірский.

Перегляд політичний

Депутация техників під проводом ректори Чубера була у п. Президента міністрів кн. Віндішґреца, у міністра справ внутрішних і у міністра просьвіти та представила їм бажаня техників. П. міністер Бакегем висказав здивоване, що й не технїки уживають титулу інжинірів, а др. Мадейский признав технїкам рацию, що они домагають ся відповідного титулу і степеня академічного. Під сим взглядом можна сподївати ся незадового змін.

Після дотеперішних диспозиций виїде Є. Вел. Цїсар з початком мая до Будапешту, де перебуде десять днів а звідтам поїде просто на маневри фльоти до Полї.

Трибунал апеляцийний в Софії засудив бувшого префекта поліциї Луканова, котрий був у Стамболова у великих ласках, на 4 роки вязниці і утрату прав горожаньских за нелюдске обходжене ся з арештованими.

В Білградї і в цїлій Сербії обходжено оногди торжественно 80-ті роковини повстаня Сербів против Турків під проводом Милоша Обреновича.

Новинки.

Львів дня 10 цьвітня 1895.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував помічника учителя Людвика Діца учителем сьпіву і музики в женьскій учительскій семинариї в Перемишли з обовязками, правами і поборами учителя школи вправ. — П. Намістник іменував рахункового официяла Яна Зимного ревідентом, асистента Брон. Сендзимира официялом і рахункових практикантів Брон. Гошовского, Клеоф. Загурского асистентами в рахунковім департаменті ц. к. Намістництва.

— **Є. Е. п. Намістник ґр. Казимир Бадені** в товаристві п. Віцепрезидента краевої ради шкільної д-ра Бобжиньского і краевого інспектора п. Франкого, оглядав вчера перед полуднем виставу робіт учеників в промисловій школї.

— **Доповняючий вибір** пятьох членів ради повітової в Товмачи з ґрупи більшої посілости розписаний на день 15 мая с. р.

— **Новий уряд почтовий** Ц. к. Дирекция почт оповіщує, що з днем 16 цьвітня с. р. увійде в житє новий уряд почтовий в Верхни, калуского

— Якось дуже стае мрачно! — відозвав ся він і показав при тім на ріку в долину, де мрака піднимала ся мов стїна високо в гору — страшна мрака.... Добре ще, що маемо з собою такого знаменитого керманича.

— Так, так — відповів Еджворт і глянув неспокійно доокола — там в долині погано виглядае.... а чи тота мрака на Місісіпі довго буває?

— Всїляко, сер.... дуже всїляко.... иноді розжене еї й легкий вечірний вітер, як би нїчого, а иншим разом держить ся она ріки з такою силою, як та ґума елястична, та ширить ся чим раз дальше і дальше. — Але здає ся, що буде лїпше, коли місяць зійде; но на всякий случай можемо ще годину, дві їхати спокійно дальше, доки аж не приїдемо до острова шісдесять і три.... Там стають судна звичайно.

— Так? Отже самі радите менї судно десь привязати? Я мав охоту вже давнїйше десь станути.

— Нї, борони Боже! — відозвав ся на то Блякфут — на що марнувати дорогий час, коли не конче потреба. Не бійте ся, панонько, та-ж можете собі подумати, що й менї так само, як і вам, лежить на серци добро судна, і я певно дбав би так само, як і ви о то, щоби ему плило ся безпечно. — А то якась хороша у вас рушниця.... чи не кентекійскої, а може пенсильваньскої роботи?

Еджвортова рушниця була оперта між двома, стоячими там бочками і він сягнув тепер по ню — кождий мисливий любить то, коли его рушницю хвалити.

— Що добра, то правда — сказав він і поставив еї собі на колїна, звернувши люфою задля осторожности на воду — ледви чи знайдесь де лїпша, хоч і яка она на око нїби старе доробайло. Я вже не одного оленя убив з неї і не одного медведя; та й против червоношкірих робила она добру службу і виділа вже нераз людску кров.

— Але ви би еї не проміняли за иншу, хоч би за лїпшу і красшу? — сказав тогди той нїби купець і наставив старому свою власну рушницю не пускаючи ще еї з руки. Була то красна, срібною бляхою вибита і срібним дротом жирована рушниця з дамасковою люфою і чудним якимсь, безпечним замком, якої старий мисливий ще нїколи не бачив.

— Гм — сказав на то старий і майже мимо волї приложив чужу рушницю до ока — знаменита штука.... складає ся знаменито.... саме так, як то я люблю.... мушка ясна а мірка не за груба.. . мусить бути дорога.... ви десь купу гроший за ню заплатили. А бє добре?

— Можу о заклад поцїлити з неї на шісдесять кроків з вільної руки, чверть доляря, вісїм або й десять разів раз по раз.

— Ну, коли так, то треба би вам віддати всяку належну честь ....а чому-ж ви хочете міняти ся?

— По правдї сказавши — говорив тамтой другий і споглядав задуманий перед себе — менї би було жаль розлучати ся з сею рушницею, але знову я вже так собі постановив. — Она походить з милої менї руки і длятого викликує в менї нераз дуже прикру згадку.... Мушу еї конче позбути ся.... а коли-б вже она мала дістати ся в чужі руки, то най би хиба лиш у ваші. Коли хочете, то можете зробити добрий інтерес, бо як-раз тепер найшла на мене така хвиля.

— Я, бачите, не з тих, що користають з того, коли на другого найде така хвиля; — відповів старий мисливий — але оставмо то на боцї, ми ще й в чімсь другім зовсїм иншої гадки.... Вас мучить прикра згадка, а для мене така згадка дуже дорога і я би за нїякі гроші не розстав ся з сею рушницею. Я мав колись сина, до еї перший носив.... я привіз був ему еї з Кентекі.... а бідний хлопець.... та що то й говорити.... То й вся памятка по нїм, та нехай і лишить ся при менї чи в радости чи в смутку.

— Отже не маєте охоти проміняти?

— Зовсїм нїякої, хоч би на вашій було тілько золота, кілько тепер срібла.

— Ах, Мр. Еджворт, срібло на добрій рушници має найменшу вартість — сказав той нїби купець — ви то самі найлїпше знаєте, не треба вам і казати; вартість в самій рушници і ваша правда, коли кажете, що вам вистане і сеї, хоч она на око не така красна.... то було би зовсїм природно, хоч би й не було иншої причини, задля якої она би мала для вас вартість.... Ану-ко, будьте ласкаві та покажіть свою рушницю.... чи нема на нїй часом знаку фабриканта.

— По правдї сказавши, я й сам не знаю — відповів Еджворт — я за тим нїколи не дивив ся.... Впрочім то все одно, чи еї робив Джон, чи Гаррі, коби лиш его робота добра була....

— Оно то й правда.... але я маю кілька знакомих фабрикантів рушниць в Кентекі і було би для мене цїкаво знайти тут знакоме імя.

повіта, з звичайним обсягом діланя. Округ доручень сего почтового уряду будуть становити громади і обшари двірскі Станькова і Верхня, як також обшар двірский Збора.

— **В львівскій церкви духовної семинариї** будуть відсьпівані у Велику Пятницю о 4-ій годині пополудни отсї страстні псальми: Бортняньского „Благообразний Иосиф“ A-mol, Рудковского „Нас ради“ C-mol, Бортняньского „Гласом моим ко Господу возвах“, концерт N-ro XXVII C-mol, Бортняньского „Коль возлюбленна селенія Твоя Господи“, концерт N-ro XVII F-dur, Рудковского „Іскупил ни еси“ B-dur і Бортняньского „Блажени людіе“ концерт N-ro XXIII F-dur.

— **В Перемишли** у Велику Пятницю о 4-ій годині по полудни хор питомців в получению з хором „Перемиского Бояна“ відсьпіває отсї страстні псальми: 1. Бортняньский „Благообразний Йосиф“ (хор мішаний). 2. Бортняньский. Концерт N-ro XIX. „Рече Господь“ (хор мужеский). 3. Гайдн. „Днесь со мною“ (хор мішаний). 4. Лавровский. „Іскупил ни еси“ (хор муж.). 5. Борняньский. Концерт N-ro XXX „Господи кто обитает“ (хор. муж.). 6. Бортняньский. Концерт N-ro XXIII „Блажени людіе“ (хор мішаний).

— **Школа деревного промислу в Коломиї** числить 41 учеників, між ними 10 токарів, 10 столярів, 10 різьбарів і 1 надзвичайний ученик столяр. Богато учеників окінчило першу гімназияльну клясу, а деякі навіть низшу гімназию. Школа вироблює також меблї і деякі домашні знаряди на замовлене. При школї єсть бурса на 11 учеників, прочі ученики дістають підмоги, а між ними одержав один від повітового виділу в Підгайцях 20 зр., а другий від повітового виділу в Снятинї 50 зр. Міністерство просьвіти призначило на підмоги на біжучий рік 200 зр.

— **Блискавичні поїзди** будуть заведені від 1 мая між Віднем і Львовом. Блискавичні будуть они длятого, бо їзда ними з Відня до Львова буде тревати всего 10 годин, т. є. поїзд буде перебігати за годину 85 кільометрів. (Зі Львова до Відня є 756 кільометрів, то на годину вицало би $75^1/_2$ кільометрів, але звиж годину треба відчислити на перестанки). З Відня буде виїздити поїзд о годині 8-ій рано і за 6 годин т. є. о другій годині стане в Кракові а по чотирох годинах дальшої їзди прибуде до Львова о 6-ій годині вечером. Поїзд буде задержувати ся лише на найважнїйших стациях.

— **Холєра**, як пишуть з Петербурга, не вигасла ще на Волини і на Поділю. Від 1 до 15 марта було на Волини 56 случаїв занедужаня і 4 случаї смерти. На Поділю було від 10-го до 23 го марта 11 занедужань і 6 случаїв смерти.

— **Трудолюбивість пчіл.** Величезна скількість меду і воску, що виробляють пчоли кождого року лише в Европі, мусить кождого зачудувати. Европейскі пчоли дають річно 15.000 тон (одна тона має 1000 клґр.) воску вартости около 20 мілїонів зр. і 80.000 тон меду вартости до 30 мілїонів зр. Найбільше упорядкованих пасік і улїів має в Европі Німеччина, бо до двох мілїонів улїів, що видають річно 20.000 тон меду, відтак іде Іспанія, а дальше Австрия з 1,550.000 улиями і 18.000 тонами меду. Всї инші держави мають низше мілїона улиїв.

— **Важне** для тих, що хотять їхати до Бразилїї: Делеґация полїцийна в Понтеббі завідомила граничний комісарият в Понтафель, що королевско-італїяньске міністерство справ внутрішних зарядило, щоби на будуче чужих еміґрантів, котрі при вступі до Італїї не викажуть ся, що мають карту на безплатний переїзд з Ґенови до Бразилїї, не впускано через границю. Доси відбирали аґенти еміґрацийні австрийских і российских еміґрантів в Понтеббі і перевозили їх дальше безплатно, позаяк найчастїйше не мали ніяких фондів. Ц. к. Президия Намістництва повідомляє о тім підвластні собі органи, щоби они здержували еміґрантів, котрі з браку карт на безплатний перевіз кораблем не можуть дістати ся до Італїї, особливо же российских вже на границї від дальшої їзди, а то длятого, щоби уникнути коштів, які мусїлоби наробити їх шупасоване з Понтафель.

— **Померли:** У Львові Мария Рихвицка жена урядника тов. „Днїстер“ в 26-ім році житя.

Телеґрами.

Відень 10 цьвітня. Є. Вел. Цїсар, котрий продовжив був свій побут на замку Ліхтенеґґ о 24 години, вернув вчера вечером по 9 год. назад до Відня.

Відень 10 цьвітня. До N. fr. Presse доносять з Будапешту, що спільні Делеґациї будуть скликані 5 або 6 мая с. р.

Триєст 10 цьвітня. З нагоди спущеня на воду Льойдового парохода „Габсбурґ“ устроїв бурмістр Піттері величавий пир, в котрім взяли участь п. міністер торговлї і инші достойники. По тоасті в честь Є. Вел. Цїсаря, котрий принято з одушевленєм, тоастував відтак бурмістр в честь п. міністра торговлї яко того, котрий старає ся о піднесене Триєсту, а відтак в честь парляменту. Віцепрезидент Палати послів і член Палати панів Миланич відповіли тоастами на благо і розвій Триєсту.

Софія 10 цьвітня. Аґентия балканьска заявляє, що вість подана аґентиєю Стефанього, будьто би правительство болгарске наміряло поробити якісь кроки в справі признаня кн. Фердинанда, єсть зовсїм безосновна.

Будапешт 10 цьвітня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Топольчи: З причини, що нинї мають ся відбути вибори до парляменту а прихильники Кошута викликують розрухи і відгрожують ся лїбералам, зарекквіровано войско. Вибір секретаря держави Вареша здаєсь бути запевнений.

Сказавши то, взяв він рушницю в свої руки і став єї обертати на всї боки та оглядав особливо уважно люфу, на котрій ще було видко якісь знаки, хоч дуже невиразно, а наконець і отворив панвочку.

— Осторожно.... бо ще висиплете менї порох — відозвав ся Еджворт.

— Він і так мабуть замок від мраки — відповів Блякфут і виймив свою власну порошницю — підсиплемо сьвіжого.

Лївою рукою держав він рушницю, а в правій, котрою рівночасно отвирав порошницю, мав маленький цьвяшок, що дістав его від Біля. — Але Еджворт все-таки не спускав ока з него.

— Що у вас за порох? — спитав він чуживиця.

— Дімонтский.... розуміє ся — відповів Блякфут — ану наставте руку.... ну, подивіть ся на зерно... Чи не знаменитий?

Еджворт став оглядати порох і взяв его в пушки, а в тій самій хвили був вже цьвяшок в дірочцї на панві в его рушници — Блякфут підсипав ще пороху на панву і замкнув єї назад.

— Правда, порох добрий — сказав старий, спробовавши єго ще на язицї — чистий і добрий в смаку — такого можна лиш рідко дістати в Індиянї.... Возьму собі такого домів хоч одну барилку.... я вже й виписав собі єго на карточцї. — Сказавши то взяв він від Блякфута свою рушницю і поставив коло себе. Мрс. Еверотова сиділа при тім і лиш від часу до часу кинула оком на обох мужчин.

— Ґалльо, сер! — відозвав ся нараз той нїби купець і показав на молодицю — а тій леді що такого.... та-ж она чогось нараз так по блїдла.

— Господи, а вам що такого Місіс Еверот? — відозвав ся Еджворт і схопив ся. — Та-ж ви дїйстно блїді, як стїна.

— То мине — прошептала молода жінка і притулила собі на хвильку хустку до очий — то так щось нараз мене взяло ся.... роздразнене в Гелені.... скора зміна.... а може й вогкий воздух на ріцї....

— То-ж то й є — сказав на то Еджворт — то воздух найбільше тому причиною, я повинен був вже давно звернути на то увагу. Але заждіть лиш трохи, винесу вам зараз дерги і зробимо для вас порядну постіль; нїчим так не можна закрити ся від вогкого воздуха, як вовняними дергами.

І старий чоловічок, не зважаючи на слова жінки, взяв свою рушницю та пішов на перед судна, а звідтам малими сходцями до середини. Зараз по тім вернув назад і виніс три макінові дерги та став при помочи Блякфута, котрий пильно порав ся, робити шатро, під котрим опісля Мрс. Еверотова могла спокійно положити ся на спочинок. Єсть то чемність супротив жінок, яку оказує навіть найпростїйший полїщук і длятого може кожда жінка без обави, що єї стрітять які неприятности, їздити сама по цїлих Сполучених Державах. Кождий чужий чоловік, котрий случайно їде з нею, возьме єї охотно в опіку, котрої она лиш рідко коли потребує.

(Дальше буде)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·4[illegible]
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	2·3[illegible]
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ран

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниц.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник полїтики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І Вебера